

Sygn. akt I Ns 450/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Sławicki

Protokolant: Małgorzata Krośnicka

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. G.

z udziałem A. O.

o stwierdzenie nabycia własności ruchomości przez zasiedzenie

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. ustalić, że Wnioskodawca i Uczestniczka ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

I Ns 450/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. G. wniósł o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności ruchomości, tj. samochodu osobowego marki P. (...) nr VIN (...), rok produkcji 2004 na swoją rzecz (wniosek – k. 1-3).

Wnioskodawca na rozprawie w dniu 12 marca 2019 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko (protokół – k. 71).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. w dniu 24 stycznia 2008 r. nabył pojazd marki P. (...), rok produkcji 2004, nr VIN (...) od A. O.. Pojazd został wydany M. G., który objął go w posiadanie w chwili jego nabycia. Pojazd marki P. (...), rok produkcji 2004, nr VIN (...) został zarejestrowany przez Prezydenta (...) W. w dniu 25 stycznia 2008 r., nr rejestracyjny (...). Prezydent (...) W. decyzją z dnia 10 lutego 2016 r. uchylił własną decyzję dotyczącą rejestracji pojazdu marki P. (...), rok produkcji 2004, nr VIN (...) na rzecz (...) Bank S.A. oraz odmówił zarejestrowania pojazdu. M. G. korzysta z pojazdu do chwili obecnej (decyzja – k. 4 (k. 35), faktura VAT – k. 5, zaświadczenie – k. 6-8, pismo – k. 9, k. 10, zwrotne przeniesienie prawa własności – k. 11, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 10-13, dowód z zeznań świadka E. G. – k. 28-28v, dowód z przesłuchania M. G. w charakterze Uczestnika postępowania – k. 28v).

A. O. została uznana za winną tego, że podrobiła w celu użycia za autentyczny dokument w postaci umowy sprzedaży samochodu osobowego marki P. (...) o nr VIN (...), rok produkcji 2004, pojemność silnika 3189 cm³, o wartości 33.613,45 Euro (121.882 zł), zawartej w dniu 13.01.2008 r. w B. w ten sposób, że w dostarczonym jej dwujęzycznym druku umowy, z kopią pieczęci niemieckiej firmy (...) jako sprzedawcy, w którym inna osoba wpisała nieprawdziwą datę i miejsce zawarcia umowy, dane A. O. jako fikcyjnego kupującego oraz dane pojazdu wraz z zaniżoną ceną nabycia wynoszącą 1000 euro, stanowiącą podstawę obliczenia podatku akcyzowego, po czym złożyła podpis jako

fikcyjny kupujący, a następnie tak podrobionym dokumentem posłużyła się jako autentycznym (wyrok – k. 1207-1227 dołączonych akt o sygn. IV K 21/14).

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, albowiem zostały one sporządzone w prawidłowej formie, przez uprawnione osoby, nadto ich autentyczność lub wiarygodność nie były kwestionowane przez uczestników postępowania, również sąd nie znalazł ku temu podstaw.

Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania świadka E. G., bowiem zeznania świadka były spójne i znajdują oparcie w innych przeprowadzonych dowodach, w szczególności w dowodzie z przesłuchania M. G. w charakterze Uczestnika postępowania.

Sąd ocenił dowód z przesłuchania M. G. w charakterze Uczestnika postępowania jako wiarygodny, bowiem zeznania były spójne i konsekwentne, nadto znajdowały oparcie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 174 § 1 k.c. posiadacz rzeczy ruchomej niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada rzecz nieprzerwanie od lat trzech jako posiadacz samoistny, chyba że posiada w złej wierze.

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że nie zostały spełnione przesłanki nabycia własności przedmiotowego pojazdu w drodze zasiedzenia. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 169 § 1 i 2 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Jednakże gdy rzecz zgubiona, skradziona lub w inny sposób utracona przez właściciela zostaje zbyta przed upływem lat trzech od chwili jej zgubienia, skradzenia lub utraty, nabywca może uzyskać własność dopiero z upływem powyższego trzyletniego terminu. W ocenie Sądu, M. G. stał się właścicielem pojazdu, bowiem nabył w dobrej wierze rzecz ruchomą od osoby, która była nieuprawniona do jej rozporządzania. Powołany przepis stanowi wyjątek od zasady, zgodnie z którą „można zbyć osobie trzeciej tylko takie prawo, które posiada się samemu” (vide: uzasadnienie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia 14 lipca 2016 r. – k. 42). Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że A. O. nie była uprawniona do rozporządzania pojazdem marki P. (...), jednakże zachowanie Wnioskodawcy wskazuje niewątpliwie, iż działał on w dobrej wierze, albowiem nie wiedział i nie mógł wiedzieć o tym, że A. O. nie mogła tym pojazdem rozporządzać. Nawet gdyby przyjąć, że przedmiotowy pojazd został utracony przez pierwotnego właściciela uznać należałoby, iż M. G. nabył jego własność, albowiem od utraty tego pojazdu minął trzyletni termin. Tym samym, w ocenie Sądu M. G. nabył prawo własności przedmiotowego pojazdu. Biorąc pod uwagę, że właściciel rzeczy nie może nabyć jej własności w drodze zasiedzenia, wniosek jako niezasadny podlegał oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.